

Ove von Spaeth

A prehistoric scene set in a cave. A man with white hair and a beard, wearing a brown tunic and a cape, stands in the center. He is surrounded by various prehistoric animals, including a large red bull on the left and a brown horse on the right. The cave walls are covered in paintings of animals. The lighting is dramatic, highlighting the man and the animals.

Ølejadernerne og forhistoriske kulturer

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

PLEJADERNE OG FORHISTORISKE KULTURER

Ove von Spaeth

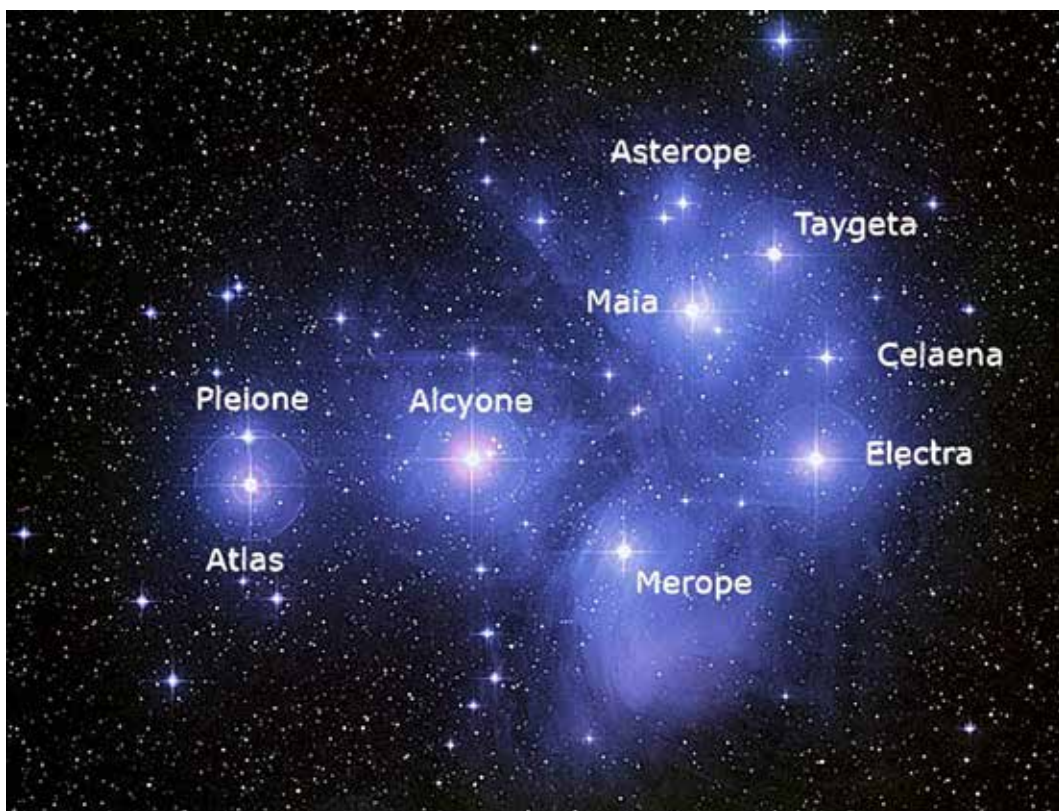
VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

Plejaderne og forhistoriske kulturer

Af Ove von Spaeth

Hvad skyldes det, at der Jorden rundt findes traditioner med ensartede forestillinger om bestemte stjernebilleder? Arv fra tidligere civilisationer? Søfarere på langfart har altid navigeret ved hjælp af stjernerne, men det behøver ikke nødvendigvis at være eneste måde for udbredelsen.

Det kosmiske stjerneur

De mere sjældne, ekstremt store naturkatastrofer rammer jordkloden således, at deres forekomst set over meget lange stræk fremstår som noget af et periodisk fænomen. Sådanne cykliske, destruktive hændelser af megastørrelse er foregået flere gange – og vil ske igen. Dette er et koncept, der kendtes ikke alene hos de gamle grækere som Heraklit, Aristarchus og Hesiod – men også i Bibelen og hos hinduer, buddhister og persiske zoroaster-tilhængere, hvor ideen om verdens store omvæltninger indgår som en del af deres lære; og den kendes ligeledes i den nordiske mytologi som ragnarok eller Vølvens spådom.

Eksempelvis Bibelens Noah-beretning om en kæmpeoversvømmelse i Mellemøsten er normalt beregnet til at være sket for ca. 6.000 år siden – og en sådan lignende oversvømmelse, der netop så fint passer til den omtalte, er blevet præcist bekræftet via talrige undersøgelser og opdagelser i Irak såvel som ved Sortehavets kyster.

En endnu tidligere omgang findes i oldtidsberetningernes omtale af kontinentet Atlantis og dets kulturs undergang ved oversvømmelsen fra Atlanterhavet, nu for ca. 11-12.000 år siden. Retningen af jordklodens akse flytter langsomt og bestandigt sin position i en storcyklus med forløb à ca. 26.000 år (kaldet et Platonisk år).

Netop for 11-12.000 år siden pegede Jordens akse direkte mod den meget lysstærke stjerne Lyra, der altid var kendt som den sande Nordstjerne. Det medførte, at denne jordakse på nævnte tidspunkt havde et sammenfald med Verdens-aksen. Og Verdens-aksen udgør en direkte ret linje på langs med Mælkevejens tværs over hele himlen, idet den forbinder de tre overhovedet kraftigste stjerner, nemlig Lyra, Sirius og Canopus. Verdens-aksen udgør en fast linje, mens Jordens akse med sin fortsatte positionsbevægelse nærmest er som viseren på en kosmisk urskive, og hvor den markerer de skiftende verdens-æraer.

At alle tidligere kulturer har været stærkt optaget af stjerneverdenen – som medspiller i de jordiske livscyklusser – findes der mangfoldige tegn på. Antropologer har hos kulturer over hele verden fundet en evig beskæftigelse med stjerneverdenen og en konkret seriøs optagethed heraf, og som traditionelt fører tilbage i utallige generationer.

Så hvis beretningen om Atlantis og dets undergang har haft en konkret baggrund, hvad en række interessante indicier synes at bidrage til at tydeliggøre, ville man dengang uundgåeligt have bemærket sammenfaldet af de to stjernerelaterede aksers positioner. Dette i en æra, der således forløb simultant med Atlantis-kontinentets kataklysmiske destruktio, hvilket man ville have anset som afslutning på en verdens-æra og starten på en ny cyklus.

Stjernebilleder hos fortidsfolk. – T.v.: Orion, for 33.000 år siden, udskåret i mammuttand.

Forhistoriske himmelfortegnelser

I de gamle beretninger gengives ikke alene forestillinger om en fortidig kultur på Atlantis – omtalt som et tidligere kontinent i Atlanterhavet – men også det træk, at Atlantis havde kolonier i Middelhavsområdet, og dermed både i Afrika og i dele

af Europa. Ifølge Platons beretning fra filosofen Solon var Atlantis et imperium, der beherskede flere lande, heriblandt f.eks. Libyen og i Europa. I så fald med en sandsynlig indflydelse tilmed mere nordpå i istidens Europa. Yderligere er der også her fundet spor af en betydelig interesse for stjernerne.

I 1979 blev der i en hule i Donau-regionen i Sydtyskland fundet nogle af de ældste kendte astronomiske optegnelser – udkåret i en tynd plade af mammuttand. Den ene side af pladen viser en mandslignende figur, og den anden side viser 87 systematiske indhak. Fundet er efterhånden grundigt undersøgt, især af Dr. Michael Rappenglueck, tidligere München Universitet. Kulstof-14 datering angiver en alder på mellem 33.000-37.000 år.

En af BBC's videnskabsredaktører, astronomen Dr. David Whitehouse, fremlagde i januar 2003, at Rappenglueck med astronomisk computerprogram kan vise stjernebilledet, som vi kalder Orion, med dets positioner for ca. 34.000 siden. Her fremstod korrekt denne konstellations lidt ændrede udseende pga. stjernernes individuelle bevægelser, fart ("proper motion") og retninger – og man kunne se, hvordan alt passede i nøjagtige detaljer med det udkårne billede. Et tilfælde, eller hvad? Kunne der virkelig være tale om så høj en alder?

Dette stjernebillede Orion, som også kendtes som Osiris i det gamle Egypten, aftegner sig meget markant på himlen og til alle tider med en helt egen karakteristisk udformning, som kunne opfattes i sine hovedtræk meget langt tilbage i tiden. Men vi ved endnu ikke ret meget om den periode.

Desuden er der blevet påvist en dobbeltbetydning af systemet med de 87 hulninger eller hak. Nemlig det antal af dage der fratrækkes et års 365 dage for generelt at angive en graviditetsperiode, en metode der endnu ses i brug så sent som i 1800-tallet. Desuden, på oprindeligt var Orions to mest markante stjerner usynlige i 87 dage om året – set fra den lokale breddegrad ved Donau, hvor himmeloptegnelsen blev fundet, hvorimod i Middelhavsområdet i syd ville antallet af dage være færre. Disse data er bl.a. offentliggjort i "Science", 7. Feb. 2003 (vol. 299, no. 5608, p. 817).

Hulemaleri fra Lascaux-grotten – viser Tyren og Plejaderne – og Hyaderne til venstre – alle i korrekt position for 16.000 år siden.

Plejaderne tidligt i magiens tjeneste

I vores forhistorie var også Plejaderne tidligt i fokus. På de berømte hulemalerier, der viser motiver med forskellige dyr som heste, okser, hjorte etc., i Lascaux i Frankrig, mener astronomen Frank Edge – ifølge sin bog *"Aurochs in the Sky"*, 1995 – at kunne påvise nogle aftegninger, der har med stjernehimlen at gøre. Eksempelvis ses tydeligt Plejaderne og andre stjerner, såsom Hyaderne, i området ved den himmelsektion, der kendes som Tyren.

Lascaux-grottens udsmykninger er dateret til ca. 16.500 f.Kr. – og det pågældende fund er bekræftet og videre udforsket af ovennævnte ekspert Dr. Rappenglueck. Dog ved vi stadig intet om, hvor langt tilbage i tiden man indførte at anvende disse stjernebilleder. Men grotterne rummer en hel del flere af sådanne markeringer – og er af forskere blevet kaldt "et forhistorisk planetarium" for et folk, der var "gennembevidste om naturens cyklusser – deres overlevelse var afhængig af dem".

Der er ligeledes i grotterne fundet en månekalender for månemåneder generelt 29-dages cyklus fra nymåne til nymåne, her i form af en række med 29 distinkte kugleformede markeringer. Dertil findes separat 13 lignende kuglemarkeringer i lige linje afsluttet med et præcist *retvinklet tomt kvadrat*. Dr. Rappenglueck ser det som den halve månecyklus, dvs. de 13 dage før og efter hver nymåne, og det tomme felt som den altid i 3 dage fraværende Måne lige før den synlige nymånes opdukken. – Men kunne det i stedet betyde årets 12 måne-måneder plus en 13. månemåned, der ca. hvert 3 år indsættes efter urgammel tradition, når Solen passerer "det store kvadrat" på himlen, stjernebilledet Pegasus (en 'hest' ligesom på det andet billede)?

Flere andre serier med stjernegrupper er systematisk malet på væggene, især i en af grottesystemets hovedgange. Hos enhver med erfaring i almindelig observationsastronomi, vil der umuligt være tale om "tilfældige" markeringer og antal.

Da grotterne i sin tid blev opdaget, var hele verden forbløffet over maleriernes høje kunstneriske stade. Dernæst opdagedes, at mange af billederne også var til magisk brug f.eks. ved jagt. Det spirituelle og det magiske kendes af antropologer at følges hånd i hånd, så det vil være usædvanligt, hvis ikke kosmos også var inddraget – og det er just repræsenteret her. Ligeledes himmelkundskab og religiøs initiering hang altid ubrydeligt sammen. Lascaux-grotten med disse hulemalerier har været anvendt til initieringsritualer og magiske formål – der er ingen spor af direkte beboelse, f.eks. fra de folk, der fremstillede malerierne.

Lascaux-hulemalerier med astronomiske data.

T.v.: En månekalender indsat.

T.h.: En halv månecyklus og en tom firkant.

Fokus på Plejaderne i kalenderen

Organiseret landbrugskultur var kalender-samordnet i datiden ud fra løbende astronomiske informationer. Inden for arkæologi og historie måtte man, omkring 2004, på grund af overraskende fund – bl.a. en fint svunget 11.000 år gammel stentrappe i et tårnfundament nær det Røde Hav – skrive en del af tidlig Mellempøstens historie om.

Man havde hidtil ikke villet datere lignende ting så langt tilbage alene af den grund, at man indtil da mente, således fejlagtigt, at folkene på dette tidlige tidspunkt næppe var gået i gang med at dyrke jorden. Det vides nu, at mere systematisk landbrugskultur kan føres ekstremt langt tilbage.

I en langt senere oldgræsk såkaldt bondekalendar, der tilskrives Hesiod i 600-tallet f.Kr. (kendt både som en digter og en bonde, der aldrig havde været uden for sit hjemsted), findes der mange bestemte stjerneangivelser. I den fortegnelse ses ikke mindst Plejadernes vigtighed i forbindelse med landbruget.

Denne Hesiod-tekst lader landbrugsaktiviteter følge stjernerne i de forskellige årstider: " ... Når Plejaderne rejser sig på himlen (dvs. opgang sammen med Solen – kaldet heliakalsk opgang – ca. 10. maj efter vor nuværende kalender) er det tid at bruge høstsegl, men at pløje, når Plejaderne er i nedgangsposition (morgenopgang ca. 12. november). I 40 dage bliver Plejaderne væk fra himlen (linje 382). ... Når Plejader, Hyader og Orion helt begynder i nedgangspositionerne (3., 7. og 15. november), skal pløjning huskes (linje 615). ... Når Plejaderne løber væk fra Orion og dukker ind i mørket (ved morgenopgangen 12. november), kan der ventes storm ..." (linje 619).

Oldtidens mennesker havde en fantastisk samliv-cyklus med stjernerne. Landbrug og søfart anvendte stjernerne på hver sin måde, henholdsvis til forvarsel af tiderne for såning og høst – og til navigation og daglig tidskontrol til søs. Dog afspejledes denne forskel ikke så direkte i de søfarende grækernes stjernemytologi, hvori mange ældre træk er fra landbrugskulturlande som Babylon, men især Egypten.

Den nævnte bondekalendarers regler om Plejaderne var naturligvis gældende hele tiden – og dermed også længe før grækerne. I dag ved vi, som nævnt, at landbrugskultur kendtes langt, langt tidligere end hidtil antaget.

En enorm cirkelflade findes udbredt midt i de flade hvedemarker nær Goseck i Tyskland. Anlægget præsenterer resterne af verdens hidtil ældste stjerneobservatorium – en alder af 7.000 år.

Plejadestjernerne på Nebra-bronzeskiven

Igen, ca. 10.000 år efter Lascaux-grottens hulemalerier, kan *Plejaderne* ses afbildet på en astronomisk bronzeskive, der blev fundet i Nebra, ca. 180 km sydøst for Berlin i den tyske delstat Sachsen-Anhalt. Dateringen ud fra en række pålidelige betingelser afgør, at den er udført for 3.600 år siden. (Mere om selve bronzeskiven nedenfor).

Fundstedet var på en bakketop ved Nebra i samme område som Goseck, hvor der omkring år 2000 er blevet afdækket Europas og endda verdens ældste kendte stjerneobservatorium. Dette bl.a. ifølge Madhusree Mukerjee: *"Circles for Space. German 'Stonehenge' marks oldest observatory"* (Scientific American, 8th December 2003).

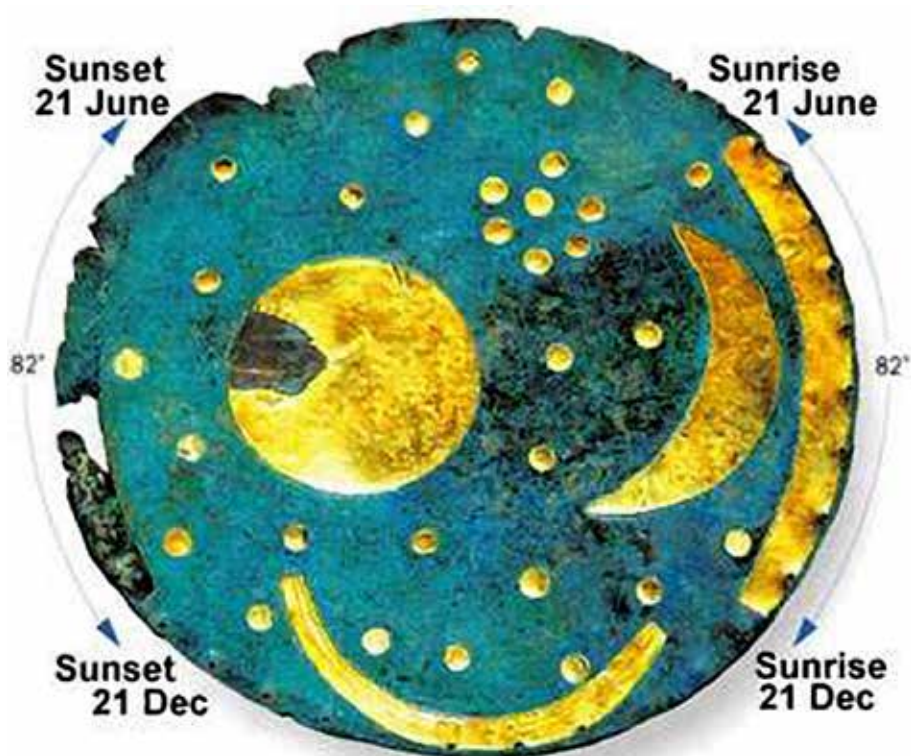
Observatorieanlægget er anlagt med et system af fire koncentriske cirkelvolde og kanaler uden på hinanden (næsten som i Platons beskrivelse af en Atlantis-by) – her 75 m i diameter. Og det er dateret efter alle kunstens regler ved standardkronologi for arten af potteskår såvel som ved det flotte lineære, neolitiske design – alt viser, det går mindst 7.000 år tilbage i oldtiden – flere tusinde år ældre end Nebra-skiven og er endda ældre end Stonehenge.

Der er tre portåbninger – mod sydøst, sydvest og nord – præcist indrettet efter vintersolhvervslinjen. Stående i centrum ved vintersolhverv – og kun på det tidspunkt – kunne observatørerne også se Solens opgang og nedgang i hhv. den sydøstlige og sydvestlige åbning. Igen, det har overrasket forskningstraditionel opfattelse af fortiden, at europæiske neolitiske folk og bronzealderfolk opmålte himmelforholdene så tidligt og på en så eksakt måde.

Denne imponerende konstruktion har krævet et system af optegnelser fra uddannede mennesker rekrutteret i en oplyst elite med videnstradition langt tilbage i fortidscivilisationer, som vi har hørt faktisk intet om hidtil. Opbevaring af viden og matematiske og astronomiske data nødvendiggør skrift. I Glozel, Frankrig, blev der 1924 fundet en 6.000-årig skrift, og den neolitiske Vinca-kulturs 7.000-årige skrift er fundet i Bulgarien i 1986. I Ukraine, Sydfrankrig og Jugoslavien findes pyramideanlæg ældre end egyptiske – en storslået fortidskultur overset. Flere og flere fortidsopdagelser trænger sig på – og vil ændre vores nuværende billede totalt.

Igen, konstruktionen af cirkelanlægget i Goseck har været dybt forankret i et religiøst, astrospirituelt opfattelsesunivers udover det astronomiske og kalendariske koncept. Den tids kalenderformål alene ville ikke have krævet en sådan eksakthed og formidabel konstruktion.

Sol, Måne og bl.a. Plejaderne – for 3.600 år siden repræsenteret på bronzeskiven fra Nebra, Tyskland.

Avanceret kultur meget tidligere

Den videnskabelige tydning af Nebra-bronzeskiven, kom for alvor i gang i 2003, efter at myndighederne havde konfiskeret den fra skattejægere, der ulovligt havde udgravet den.

Harald Meller, der er den tyske delstat Sachsen-Anhalts chefarkæolog, mener, at den astronomiske bronzeskive også efterhånden fik en betydning som kultobjekt. Dog, efter at skivens astronomiske forhold (jf. nedenfor) var blevet belyst, erklærede han: "... Vi har dramatisk undervurderet de præhistoriske mennesker ...". Dog synes der ikke bemærket den betydning som ligger i, at teknologien bag skivens fremstilling ligeledes var meget avanceret. Bronze er normalt en legering af kobber

med ca. 10 pct. (eller mere) tin til at hærde kobberet, en metode tidligst kendt ca. 2.000 f.Kr. fra sumerisk-babyloniske, persiske og egyptiske fund. Begge metallers forekomststeder findes sjældent geografisk nær hinanden, undtagen f.eks. i Persien, hvor de kunne bringes i kontakt med hinanden, så udvikling af bronze kunne ske, hvorimod tin måtte indføres til Egypten, der til sin rådighed kun havde kobber (på Sinai).

Tidligt fandtes der også den neolitiske Vinca-kulturs åbne kobberminer i de rumænske bjerge (f.eks. den 5000-årige Ötzi-alpemands økse var af kobber) og på den dengang større ø Helgoland. Men bronzeskiven i Nebra kunne netop også være inspireret fra Mellemøsten. Som det vil blive klart, kunne denne inspiration eventuelt også angå bronzeskivens astronomiske dekoration. Den solide 32 cm brede og 2 kg tunge skive med guldindlæg viser Sol, Måne og 32 stjerner. Heriblandt ses en markant gruppe af syv stjerner, hvortil skivens undersøgte astronomiske forhold peger – ikke overraskende – på netop Plejaderne.

Ligesom i de meget gamle kulturers beskæftigelse med stjerneverdenen var også metals bearbejdning altid sat i forbindelse med deres religiøse verden. En forgrening førte til alkymi. I kobbermineområdet på Sinai havde egypterne bygget et tempel for himmelgudinden Hathor og Sirius-stjernen. Måske vil en oldtidshelligdom også kunne findes i de rumænske bjerge.

Mul-Apin stjerne- og himmelfænomen-fortegnelsen fra Babylon. Brændt lertavle med kileskrift, ca. 650 f.Kr.

Plejaderne kan vise skudmåned

På Nebra-bronzeskiven vises Månen ikke som en begyndende nymåne, men som en 4-5 dage gammel nymåne. Astronomen Ralph Hansen fra Hamburg udforskede skivens stjerneforhold og bemærkede sig netop, der ikke er en aftegning af en spinkel månebue som normalt for en nymåne, men at denne ses med en større tykkelse – som den altid viser sig op til sit 5. døgn.

I "Mul-Apin" – babyloniernes berømte stjernefortegnelse fra 7.-6. årh. f.Kr. – findes en regel, der direkte genkendes allerede som tidligt afspejlet i udformningen af skiven fra Nebra.

Ralph Hansen omtaler netop "Mul-Apin" som et kompendium af "... astronomisk viden opsamlet fra de tidligste tider". Dette bl.a. ifølge The Times (Times On Line), March 02, 2006.

Navnet for den pågældende liste "Mul-Apin" er nutidigt – her er der simpelthen brugt listens allerførste ord, nemlig et babylonisk navn for de første stjerner i den himmelsektor, som vi kalder Vædderen. Om denne stjernegruppe anvendte babylonierne også betegnelsen *hunga*, 'daglejer'. Her begyndte året – og Dyrekredsens stjernerække.

Fra sine pionér-udgravninger i oldtidens babyloniske byer udgav assyriologen George Smith bl.a. dette værk: "Assyrian Discoveries" (London 1875). Heri gengiver han (s. 405) fra MulApin-listens tekst: "... Hvis det sker på den første dag af *Nisannu* (årets første babyloniske måned), at Månen og stjerne(rne) *Mul-mul* (Plejaderne) står sammen, er året fuldt ...". Den sidste del betyder eller indebærer, at her er Plejaderne synlige temmelig længe efter solnedgang, og at det er så tidligt om foråret, at det er nødvendigt at indføre en 13. måned.

Med andre ord, idet solåret (365 dage) ikke passer helt sammen med 12 månebestemte måneder (354 dage), havde mange kulturer indført en skudmåned. Denne 13. måned skulle, bl.a. ifølge "Mul-Apin", kun blive indsat i måneårets kalender, når Månen viste sig ved Plejaderne på den særlige måde.

Denne opstilling er nøjagtigt, som den allerede fremtræder på bronzeskiven fra Nebra. På passende tidspunkter har man simpelthen holdt skiven op mod himlen og målt, om Månen og Plejaderne korresponderede med billedet på skiven, hvilket skete hvert andet eller tredje år, hvorved man så havde sikkerhed for, at en skudmåned kunne indføres.

Månen og Plejaderne

På Nebra-bronzeskiven er der foruden det buede månesegl anbragt to andre, mere flade, buede figurer indsat under sol- og månesymbolerne på Nebra-skiven. Disse buer har forskere, bl.a. prof. Francois Bertemes fra Halle-Wittenberg Universitetet, plausibelt sat i relation til det gamle Mellemøstens ideer om f.eks. "solbåden", en repræsentation af Solens glidende bevægelse i fast styret retning – også gennem natten, når den ikke kan ses.

Disse buer er forsynet med regelmæssigt indsatte markeringer. De kan her foreslås at de evt. kunne have fungeret som en varig huskeordning, der indikerer måneårets manglende dage. Når skiven brugtes som sigteinstrument, kan markeringerne, ikke usandsynligt, have tjent til opdeling af horisonten angående f.eks. bestemte stjerners opgangssteder.

Fra oldtidens stjernekyndige i Babylon, Grækenland og Rom findes optegnelser eller regler, som i mere astrologisk retning omhandler et himmellegemes natur med ændringer i kvalitet afhængig af det stjernebillede, det befinder sig i. Det ses f.eks. i oldtidsastronomen Ptolemæus' værk "Tetrabiblos" (bog 1;20). Almindeligvis er det specificeret til et bestemt sted inden for hvert stjernebillede. Og ved beregninger ud fra placeringerne på stjernehimlen i antikken viser det sig, at disse bestemte steder er positionerne for nogle af de vigtigste fiksstjerner. Eksempelvis betegnes Månens kvalitet som "ophøjet", når selve Månen befinder sig i positionen i 2 grader i Tyren. Netop på den position fandtes Plejaderne.

Denne sammenbringning – igen – af Måne og Plejader er interessant, når Plejaderne var kendt som kalendermarkør for forårsregnets eller forårsoversvømmelsernes komme, og når Månen i sig selv kan være udløsende for oversvømmelser og meteorologisk for regn.

Traditioner om den tabte verden

Mange andre ældre kulturer rundt om i verden, i Indien, Sumer, Egypten, Kina og Amerika, relaterede sig selv til himlen og stjerneverdenen. Eksempelvis hos de gamle egyptere betød stjernen Sirius så utroligt meget, at den var identificeret med deres største gudinde, Isis.

En genklang heraf dokumenteres senere af den romerske forfatter Apuleius (124-180 e.Kr.), der omtaler egypternes (og hans egen opfattelse som tilhænger af) ideer om Isis som: "... stjernernes moder, tidernes herskerinde og verdens dronning ...", og gengiver opfattelsen af gudindens allestedsnærvær og universelle omsorg.

Alle de nævnte kulturer havde traditioner om store oversvømmelser på verdensplan, dog – set fra nutiden – ofte med ingen eller sjældent genkendelige detaljer. Det besværliggør udforskning. Og angående ideerne om et Atlantis ses hævdet, at ved kontinentets forsvinden i Atlanterhavet flygtede de overlevende ud til begge sider – til Europa i øst og Amerika i vest.

I dag findes der mange forskelligartede omtaler og indicier af vekslende kvalitet – det er ikke formålet her at opregne alt, hvad der findes eller er til fordel for bestemte opfattelser. Dog kan der sig ind imellem fremdrages relationer og facts, der giver stof til eftertanke.

Som nævnt, kendtes der over store dele af verden fortidsberetninger knyttet til Plejadernes stjernegruppe, angående "de syv Plejadesøstre, hvoraf den ene forsvandt". Det vil naturligt være af direkte relevans at sætte mange af de nye fremdragne træk i relation til overleveringer i oldtidens Europa (og Egypten), bl.a. dette, at Plejaden Elektra, der også har navnet Atlantis, forsvandt – ligesom kontinentet Atlantis og dets kultur forsvandt.

En af Hopi-indianernes magiske inskriptioner med varsler, på Prophecy Rock i Arizona, bl.a. om "den blå stjerne Kachina (Sirius)" og dens "signaler".

Plejaderne og Sirius hos indianerne

Lad os også se på den amerikanske side. Her findes der fortsat folkestammer med en i realiteten ikke-teknologisk kultur – ligesom hos de højt begavede neolitiske folk i Europa med deres forbløffende stjernekundskab for 10-30.000 år siden.

Hopifolket, der er et af Nordamerikas ældste indianersamfund, er i senere tider samlet især i Arizona – de er med respekt omtalt som "indianerfolkenes hukommelse". Dele af deres viden og profetier er fastholdt i tegn indhugget i klipperne, bl.a. den berømte *Prophecy Rock*, som folket beskytter. Europæere har kendt dens eksistens i nogle hundrede år. Som i Bibelen begynder hopenes skabelsesberetning, "... Den første verden var Tokpela (endeløst rum) ...".

Ifølge hopenes tradition er Jorden blevet rykket eller vippet flere gange allerede – og senest ved "den store oversvømmelse" for 11-12.000 år siden. Tidspunktet svarer til det antal år, som Platon for 2.400 år siden angav (9.000 år) for kontinentet Atlantis' oversvømmelse og forsvinden. Det var det nævnte tidspunkt, hvor så at sige "viseren på det store stjerneur", Verdens-aksen, havde sin position sammenfaldende med retningen for Jordens akse.

Selv om så mange ældre fortidsberetninger over hele Jorden omtaler forskellige, meget omvæltende naturkatastrofer og oversvømmelser, så kan det næppe klassificeres som rene "tilfældigheder" i de tilfælde, hvor de angivne hændelsestidspunkter er præcis de samme.

Hopierne hævder, der har været tre tidligere "verdens-epoker" før nuværende fjerde. I en gammel hopi-profeti erklæres det, at "... når den blå stjerne *Kachina* vil fremtræde på himlen, vil den femte verden realiseres ...". *Saquasohuh* ('blå stjerne') *Kachina* er hopenes navn for stjernen Sirius, og de siger, at den til den tid "... vil danse på den store plads ...".

Verdens-aksen – dannet af de tre kraftigst lysende stjerner, Canopus, Sirius og Lyra placeret på en ret linje tværs over himlen – er kendt hos mange folkeslag. Når Sirius, den kraftigste af dem alle, her omtales at "fremtræde på den store plads (himmelfladen) med nye trin", er det som et billede af, at Verdens-aksens position flyttes – og markerer nye tider.

Hos Nordamerikas forskellige indianerfolk er udbredt, at Sirius ses som ulv – jf. Sirius i Egypten forbindes med sjakalen *Anubis* og i Europa-Orienten med Store Hund *Canis Major*.

Længere sydpå – i Mellemamerika – blev det gamle mayafolks nuværende efterkommere, lacandon-indianerne i Chiapas, (gen)opdaget i 1900-tallet. I deres indtil da isolerede samfund fandt man nogle træk med overraskende lighed med traditioner hos baskere i Europa og berbere i Afrika tæt ved Atlanterhavskysten, havets anden grænse i øst.

I mayaernes hellige bog 'Popul Vuh' ses beskrivelser om rejsende fra kosmos, brugen af kompas, viden om at Jorden er rund, og kendskab til 'universets hemmeligheder'. Mayaernes særlige hieroglyftekster omtaler, at deres forfædre fra et land ude på havet i øst engang var ankommet dér og skabte et avanceret kultursamfund. Det betones, at de kom fra – Plejaderne.

Ove von Spaeth

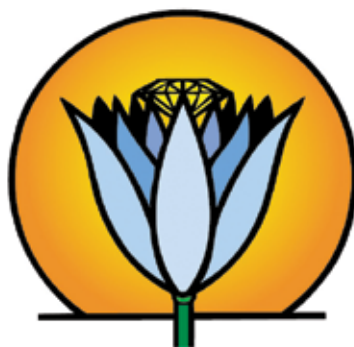
Forfatter og forsker – Copyright © 2006 (& © 1983).

Enkelte dele i teksten er fra bind 2 og 4 i Ove von Spaeths bogserie

Attentatet på Moses.

Yderligere information: www.moses-egypt.net

VidsomsNettet

www.vidsomsnettet.dk